

турската полиция при не веднажъ и дважъ правенъ отъ нея обискъ въ търговското му заведение дигнала и два тамъ оставени мои сандъка пълни и двата съ разни книги и писма, по-голѣмата частъ въ свръзка съ редакцията и съ издаването на в. „Вѣкъ“, но иначе безвредни и безопасни. Двѣ години слѣдъ освобождението азъ успѣхъ да намѣря въ Цариградъ и да си зема единия отъ тия два сандъка, но всичко почти въ него бѣ вече мухлясало и изгнило.

* *
* *

Прѣкарахме коледнитѣ празници и новата година въ австрийската столица не безъ грижи и тревоги, но ние намѣрвахме всѣкога утѣха въ любезнитѣ посрѣщания и добритѣ приеми отъ страна на нашитѣ тукъ приятели съотечественици.

Ще ми бжде, вѣрвамъ, позволено да забѣлѣжа сега на края, че срѣдствата ни по това задружно до тукъ пжтуване бѣха се вече изчерпали и свършили досущъ, както се бѣ свършила и нашата задружна до тозъ день мисия. Сега всѣки отъ насъ захвана да мисли, дѣ и какъ да се настани до нови разпореждания на сждбата.

На 3/15 януария 1877 г. другарьтъ ми г. Цанковъ тръгна за Букурещъ, а пъкъ азъ се прѣнесохъ съ семейството си на особена квартира въ Виена, като се съгласихме да се споразумѣемъ отъ далечъ съ писма, какво би трѣбало да вършимъ по-нататъкъ до окончателното разрѣшение на българския политически въпросъ. Въ сжщностъ, обаче, на задружното ни и незабравимо пжтуване по Европа като български делегати тази раздѣла туряше вече край.

